

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER.

Som massa humils

Cal ésser prudents. Cal ésser entenimentats. Però no cal ésser humils. Ben al contrari. Ja fa algú temps que existeix entre els catalans, i entre els mateixos catalanistes, una deplorable tendència a l'humilitat. Demanem ja molt poqueta cosa, i encara ho demanem d'aquella manera que se'n diu «ben demanat».

Hi ha qui afirma que això és una simple qüestió de tàctica. Doncs la tàctica d'ara és dolenta. No pot tenir altre resultat que el d'allunyar les veritables satisfaccions a Catalunya, a canvi d'algunes petites satisfaccions i de certs aventatges particulars. Un poble que lluita per la seva llibertat nacional, i que s'ajup a recollir les molles que cauen de tant en tant, no sols peca contra el seu ideal, sinó que perd el prestigi davant els seus propis enemics. Sense un fort prestigi moral, no és possible que un poble pugui portar a bona fi la lluita per la seva llibertat.

Acceptar, en certes condicions, els petits aventatges, equival a renunciar per molt de temps a altres aventatges de més importància. Qui fa cara de content quan rep qualsevol propina, no pot després reclamar la paga íntegra.

A Madrid mateix s'adonen d'aquesta desviació de certs elements catalans. I els madrilenys deuen dir: «Es veritat que aquests senyors demanen l'autonomia; però de fet es contenten amb tres pessetes». Fora molt trist que Catalunya es convertís en un poble que s'acontenta amb un no res.

El bell cartell

Es aquest cartell exactament igual a milers de cartells que han estat enganxats per les nostres cantonades. Paper groc i el fris de les quatre barres. Després, l'apel·lació: «Catalans!» La firma, la del Centre Autonomista de Dependents.

Però la lletra no ho és pas d'igual. L'esperit ho és menys d'igual. Lletra i esperit parlen de Rússia i de la seva fam, no pas amb to de sensibleria cristiana, no pas demanant humilment caritat, sinó omplint la crida d'una serena comminació humanitària. No's reueix l'al·lusió al règim rus. Podrien—diu—ésser els culpables els soviets, i això no'ns excusaria de socórrer als famolencs. El règim zarista era, també, dictadura, suplici i fam, i fou, ademés, la guerra, i no l'imposaren ni el bloqueig comercial, ni el de la pietat. Aquesta—vé a dir el manifest del C. A. de D.—no deu fixar-se amb la qualitat del que ha de rebre els auxiliis, perquè per a fer caritat mai preguntem als captaires

ni la seva religió, ni les seves idees polítiques, ni tan sols la seva moral.

Quines grans paraules les del manifest dels dependents! Elles amplien l'Evangeli. Que la teva mà esquerra ignori lo que fa la teva dreta. Bé, però no n'hi ha prou. Es precis superar a l'Evangeli. Es precis predicar quelcom més que la humilitat, imposant-se un exercici de fraternitat encara que contrariï les nostres idees. Que el teu pensament ignori lo que dona la teva mà dreta, però si és possible que el teu pensament guii la teva mà, millor. Heu's aquí el sentit del cartell dels dependents.

Nosaltres hem sentit, davant d'ell, la joia de lo retrobat inesperadament. De mica en mica va perdent Catalunya la seva antiga valorització, convertida en una mena de Bavièra espanyola. Les seves úniques manifestacions eren les d'un nacionalisme incoherent, utilitari i conservador, i petites manifestacions estètiques, més apreciàbles per la seva orientació que pel seu valor intrínsec. Era un nacionalisme per a classe mitja il·lustrada, que s'inhibia de tot lo humà, projectant la seva atenció, únicament, a lo territo-

rial i a lo agradable. I ara, aquest cartell, mostrant-nos un nacionalisme que trenca tots els encongiments i totes les desviacions conservadores.

Quan algú malparli dels dependents, atribuint-los-hi una basta sensibilitat o un pensament de munició; quan se vulgui agermanar-los amb aquell tipus de «hortera» imaginat pels satírics castellans; quan, en fi, algú pretengui que no posseeixen altre sentiment que el d'un catalanisme cridaire i recreatiu, els hi mostrarem aqueix cartell, en el qual hi bateja Europa.

PARADOX

L'enterro del Carnestoltes

El que va concebir la idea de portar la Rua a Montjuic, va tenir una gran pensada. El Carnaval és mort i lo millor era enterrar-lo a Montjuic, d'espatlles al Cementiri Nou.

Lo que quedava de la Rua era poc i repugnant. Durant els dies de Carnestoltes les Rambles, el Passeig de Gràcia i les demés hermoses vies ciutadanes, eren enlletgides per la presència de carros arreglats amb el pitjor gust, de disfresses habillades amb tota la mala sombra imaginable i de colles que donaven espectacles asquejants. El bon acert d'arreconar tota aquesta desferra ciutadana a Montjuic, ha fet que aquest any les nostres Rambles oferissin un bell aspecte normal.

Nosaltres suposem que la intenció dels que iniciaren la traslació del Carnaval a Montjuic fou la de matar definitivament a l'estúpid Carnestoltes que agonitzava i, si és així, ho aplaudim sense regateig. Si fou per a ressucitar-lo, declarem la pensada una solemne tonteria.

Quan un renaixement d'aquell antic bon humor barceloní, permeti fer un Carnaval inspirat en un exquisit bon gust, amarat de sana alegria i digne del bon nom de Barcelona, serà un disbarat portar-lo a Montjuic. El seu veritable lloc, el bell marc adequat a l'espectacle, és el Passeig de Gràcia i la desfilla per les Rambles.

Tota mena de festes populars poden anar bé a Montjuic menys la Rua. L'espectacle s'allarga massa i perd intensitat. Els carruatges pugen penosament aquells

desnivells tan pronunciats i l'alegria s'esvaeix fàcilment en aquelles altures obertes a tots els vents.

No som enemics del Carnaval. Amb alegria i bon gust, pot ésser una bella festa ciutadana. Tal com ha anat embrutint-se, bé està que se'l desterrí a Montjuic, i encara millor que se'l traslades a la barriada de Pekín.

JEPH DE JESPU

Diu que vindran els turcs

Això de la guerra del Marroc començava a ésser avorrit. Una cosa avorrida i cara representa un mal negoci. Els súbdits de l'Estat espanyol han de pagar a alt preu l'espectacle de la campanya africana. L'espectacle és trist i és llarg. I com si calgués distreure al públic, ja fa algunes setmanes que es parla d'un pròxim acte de gran espectacle: el desembarc a Alhucemes.

Ve't aquí que aquest desembarc porta a la memòria aquell altre desembarc dels aliats a Galípoli. Allò d'aleshores va anar malament, a despit d'haver-ho dirigit els anglesos. ¿Com anirà ara el desembarc a Alhucemes, si és que s'arriba a realitzar? Nosaltres tenim respecte a aquest punt uns sentiments poc falaguers. Per aquest motiu i per molts altres motius, preferiríem que la qüestió dels presoners pogués arreglar-se amb plata, sense necessitat d'acudir al plom. En casos d'aqueixos, i encara que sembli estrany, el plom resulta molt més car que la plata.

No sabem amb quin fonament ha corregut aquests dies darrers la veu volant que Abd-el-Krim ha obtingut dels turcs una mena d'aliança militar, en virtut de la qual aniran a les costes del Rif alguns submarins otomans. És evident la mala intenció amb que aqueixos submarins vindrien. Un desembarc, ja prou dificultós per sí mateix, que s'ha de fer sota l'amenaça dels submarins, resulta una operació molt perillosa. I encara s'ha de tenir en compte que els espanyols tenen molt poca pràctica en matèria de desembarc i de submarins, mentre que els turcs han arribat a aprendre bastant bé aquestes assignatures.

Només faltava, doncs, que vinguessin els turcs. És molt possible que al capdell es tracti d'una guatlla, pròpia dels dies carnavalescos. La cosa que no es pot negar és que, amb la intervenció dels turcs, encara que sols fos una intervenció

(6/38)

submarina, la campanya de l'Africa re-vestiria un nou interès. Veuríem una nova guerra entre Espanya i Turquia, entre el rei catòlic i el Gran turc, entre la Porta del Sol i la Sublim porta. Això de la suposada vinguda dels submarins turcs sembla un recurs de propaganda propi d'una empresa d'espectacles teatrals.

FULMEN

La raó, a un moro

La intensa campanya d'opinió en pro del restabliment de les garanties, ha tret al Govern de l'estat de indiferència amb que, en iniciar-se la corrent, aparentava esguardar aquesta.

En alçar-se les primeres veus reclamant la normalitat constitucional, es permeten els aliats constitucionals tal qual brometa, a costelles dels apòstols de la creuada.

Els trets engegats de bell principi, despertaren amb prou feines als governants, que llegien amb despreci els articles esmerçats en l'assumpte. La insistència dels reclamants, la bondat del plet, la justícia de la reclamació, guanyaren poc a poc la voluntat i l'entusiasme de la massa del país, acabant per conquerir els cors dels indiferents.

El to despectiu empleat un dia per la premsa oficiosa, s'ha tornat atenció i respecte per la veu de l'enemic, que de correcte i mansoi que's manifestava al principi, s'és manifestat arrogant i desafior. Ço que eren monosíl·labs i tan-teigs respectuosos, s'és convertit en cridòria que avui senten els sorts. Per grossa i per acreditada que sia la frescor ministerial, no hi ha medi de sotstreure's a l'apel·lació del poble, cansat de sentir el pes del jou ignominiós que representa la suspensió indefinida de les garanties constitucionals.

Passa amb les burles, ço que amb les processons—diu l'adagi. Les brometes molestoses, els xistus ofensius, han cedit el lloc al raonament, capcios si es vol, emperò assenyat. Davant de l'onada de protesta alçada de cap a cap del país, no ha quedat als amics del Govern altre camí que el d'oposar a l'argumentació dels polítics i dels diaris independents, una altra argumentació.

El mal està en que, com en casos con-semblants, en sentir-se acorralats per la consciència pública, s'han donat els apaga llums del Govern bona manya en dir que la suspensió de les garanties és obra dels lliberals, no dels correligionaris dels homes que formen actualment al cap del Govern.

L'excusa, malhauradament, té certa consistència. Per a no desmentir la tradició, per a perpetuar el contrasentit en que vivim, són sempre els nomenats lliberals els que a Espanya claven falconada a la Llibertat. A un govern lliberal devem la promulgació de la llei de jurisdiccions. Dels *factotums* que disfressats de lliberals aquí s'estilen, sortiren els pitjors ultratges a la democràcia.

Es trist haver-ho de confessar, emperò és veritat. De totes les al·legacions oposades pels conservadors a la campanya pel restabliment de les garanties, és el retret esmentat ço que verament ens en- tristeix.

COSES DE L'AJUNTAMENT

Els diputats per Barcelona mai van a cap festa bona

Pobre «Lliga»! Tothom, tothom contra d'ella!... No'n tenia prou amb la disidència dels «estevets», cada dia més enfutismats, ni amb els conflictes que li porta la desastrosa i caciquista actuació d'En Bertrán i Musitu al districte de Vilanova i Geltrú que fins els seus cinc diputats a Cortès per Barcelona estan que treuen foc pels caixals. I amb raó, que consti.

El més indignat és En Pere Rahola, que no s'ave a que, com a diputat per major nombre de vots del poble de Barcelona, se'l tingui sempre en complert oblit quan l'Ajuntament celebra, en nom de la ciutat, actes oficials.

I l'Emiliano—oh, la solidaritat de l'amor propi injustament ofès!—també opina lo mateix que el gran Pere; és a dir que no hi ha dret a que la *Pubilla* pagui xeflis i els seus diputats no hi siguin ni a l'hora dels postres, ni tan sols a l'hora del vi blanc amb àcid carbònic... el xampany de moda... en la majoria dels tiberis.

El rebombori que s'ha armat és més gros que lo que molts es pensen. El marquès d'Alélla, que vol fer-se de bon veure, ha dit que mentre ell sigui alcalde a cap tiberi de l'Ajuntament hi deixaran d'ésser invitats els parlamentaris de la *elèctrica* Barcelona, cosa que a nosaltres ens sembla molt bé, perquè com més siguin a atipar-se més seran a fer xerriola.

Lo que hi ha és que la majoria dels nostres regidors són tan entusiastes de la *fartanera* que mentre s'atipin ells... als demés que *los parta un rayo*.

I això de que els uns fumini i els altres escupin, francament no està gens bé i menys quan es tracta de diputats per Barcelona que sols els exhibeixen en *assemblees de parlamentaris* que, com ja és sabut, acaben sempre amb un *exit*... marca Mary Focela.

Decididament l'ésser *pare de la Patria* per Barcelona és un mal negoci. Als districtes rurals no hi ha dinada ni fon-tada que no demanin al diputat que la presideixi. Emperò, a la ciutat dels com-tes i dels regidors farts, no's recorden dels seus diputats ni... quan els *inglesos* ens invadeixen. Conseqüències de la política d'En Cambó, que ja ha lograt acostumar-nos a la invasió de *clodoaldos*.

I... està clar, una invasió més *qué importa al mundo?* que diuen els nous correligionaris de S. M. don Francisquito I.

TENU

Cada hu és com és

Arreu del món, és la política internacional, ço que's diu, una olla de grills. A casa nostra, resulta un sainet interminable. Una mena de laberint, del que no hi ha Déu que'n tregui l'entrellat.

Espanya ha sigut convidada a pendre part en la conferència que està per a ce-

lebrar-se a Gènova. D'haver-hi entre nosaltres una consciència nacional, el fet ens enorgulliria. S'ha dit i repetit tantes vegades que no pintavem res davant del món, que erem la riota de les potències europees, que la circumstància d'haver pensat que podiem concórrer a les sessions diplomàtiques susdites, bastaria a deixondir-nos de satisfacció.

Tal, al menys, podria creure-ho, un ciutadà de mitja sentit comú. Emprò, ja és sabut que el sentit comú no compta en les coses de la política, que regeix l'etzar; que es solucionen per art d'en-cantament.

Si el criteri i el mètode que presideixen en les demés manifestacions de la vida valguessin en tractar-se de la política, de la política internacional espe-cialment, no es donaria el contrasentit enorme que suposa lo que acaba de dir un diari ministerial dels més calificats.

Segons el diari de referència, que re-petim beu en fonts inmillorables, l'inter-rès d'Espanya per assistir a la confe-rència de Gènova resulta menys que relatiu. Pot-ser la nostra presència a la ciutat italiana convingui als pobles reu-nits darrerament a Cannes; a Espanya—afirma l'orgue conservador—l'invitació rebuda no pot, ni deu entussiasmar-la, car els assumptes que a Gènova es tractaran ens interessen de molt lluny.

En justificar ço que podriem dir-ne inhibició, ve a dir el diari:

No som un país que hagi de cobrar reparacions, ni que posseeixi un comerç o una indústria tan desenrotllats que es dalexí per a obrir-se mercats a Orient; tampoc som veïns d'Alemanya o Rússia, per a dormir amb mal són i si bé és ve-ritat que aspirem a la reconstrucció eco-nòmica de la Europa, abans la volem per a salvar als espanyols que tenen paper rus o marcs alemanys, que per altra cosa.

Aixís s'expressa un diari autoritza-díssim, al punt de donar lloc a suposar que és el govern el que parla. Seguidament, aconcella el periodista l'assistència d'un representant espanyol a les reunions de Gènova, si be modestament, sense gatzara ni ostentació. Traduit al català vulgar, vol dir que davant dels delegats de les nacions reunides a Gènova, corres-pondrà a Espanya fer el paper de med.

Es que nosaltres, no glatim per a des-empenyar un paper en la política inter-nacional, més que en tractar-se de bara-llar-nos amb els moros. El nostre sentit internacionalista, com a poble, no ha rebaçat les costes africanes.

Al Marroc, anirem sempre amb tota l'energia i totes les armes i les municions de que siguem capables.

A Gènova, a fer el pagès, amb les mans a les butxaques.

El diputat i el capellà

— Té gràcia la coincidència; no li sembla, mossèn Pau? Els dos, en un mateix dia, comencem els grans treballs: vostè, pel que toca a l'ànima; jo, al cos.

— Si li haig de ésser franc no l'entenc. Les nostres feines en res se semblen.

— Oh! Es clar que no les hem de confondre. Lo que jo vull dir és que enguany, i això és lo que a mi em fa gràcia, el dia primer de març vostè es troba amb la quaresma, època de més trasbals pel seu respectable gremi, i jo, amb el dever sagrat d'anar al Congrés.

— D'aquest modo té raó, però ja està acabada la semblança: fora aquest petit detall, senzillament cronològic, ja res ens lliga.

— Quí sap! —No, home; miri-s'ho com vulgui. Jo, a la quaresma, què faig? Predicar des de la trona, sense treva ni descans, exhortant als feligresos a comportar-se com cal. —I jo, que faig altra cosa? —Tot el sant dia em veurà

enflat a la tribuna del Parlament, predicant i dant bons consells al poble.

— Però jo no mudo mai de doctrina. Un dia i altre em sentirà proclamar lo mateix: «Germans caríssims: creieu-me, jo sóc la pau; la salvació, l'esperança, l'harmonia, el benestar...» —Jo també!... Si això fins sembla un discurs meu! «Ciutadans, (dic jo sempre): Sigueu dócils i creieu-me. Al meu costat esteu segurs de no perdreu; jo sóc el vostre germà, el vostre pare...»

— No's cansi; el treball dels diputats és molt diferent del nostre. Verbi gràcia: jo demà començaré una campanya en pro del dejuni. Vaig a predicar quinze dies sobre aquest punt capital, i tinc ja assegurat l'èxit. Farà vostè res semblant?

— Sí, senyor, no hi posi dupte!... Justament ens han cridat al Congrés per un objecte que com qui diu és igual. Anem a votà uns impostos tan brutalment carregats, que... veurà, així que s'implantin, la gent que dejunarà!... — Senyor diputat, perdoni!... — Què tal?

— Sí; dem-nos les mans. C. Gumà

REPICS

A Madrid es varen esverar molt pel dircurs que els mancomunaires catalans engegaren al mirall de l'esquadra anglesa quan la visita de aqueix senyor al Palau de la Generalitat.

No alarmar-se, senyors, que no n'hi ha per a tant.

Allò fou tant manso, al costat de lo que's po-dria dir, que fins sembla inspirat per En Cambó.

Tant és aixís que's diu si l'almirall, al sortir, exclamà:

— Sí, vaja, aqueixos són una mena d'irlandesos Plimsault.

Amb el nom de «Nueva Rebeldía» s'ha consti-tuit una flamant agrupació de joves republicans radicals.

Lo millor que se li pot desitjar, per al bon èxit, és que no se sembli de res a les *viejas rebeldías*.

Aquelles que's rebelaven contra tot i no se sa-beren rebelar contra el fuet de l'amo.

L'Estat Lliure de Irlanda ha enviat un tele-grama de salutació a la nostra Mancomunitat.

Això de salutació, és poc.

Esperem exterioritzar la joia el dia que ens envii un telegrama de felicitació.

Més clar, per al dia que serem *tocayos*.

En Lerroux ha tornat a parlar de la situació actual d'Espanya.

Al tractar de la campanya del Marroc, ha estat eloqüent com sempre; eloqüent i optimista.

Segons ell, no ens han de preocupar les baixes.

Estigui tranquil, que al punt de degradació que el poble arriba, ja no el preocupa res: ni les baixes dels uns, ni les *baixes* dels altres.

El cèlebre Voissenon era abat i comediògraf.

Trobat-se greument malalt envià a cercar a mossèn Neuville.

— Pare—li va dir—jo no voldria condemnar-me.

—Lo de menys serà el foc del Infern, si torneu a escriure operetes còmiques.

— Qu'ém pot passar de pitjor, doncs?

— Que els dimonis us xiularan.

Un tulano molt murriet va anar-se a confessar amb un capellà que era molt bon home.

— Quins pecats has fet?

— Uil! N'he fet tants que ni menys me'n recorde.

Vinga una penitència que valgui per a tots, i així no caldrà detallar-los a la menuda.

— Escolta, germà... has deixat mai diners amb usura?

— Això no! mail... Si mai he tingut cap quarto.

— Doncs... resa un pare-nostre i ves en nom de Déu.

Una de tantes notícies insubstancials com se publiquen:

«Ayer, en el expreso, llegaron de Madrid los diputados señores Maciá y Rodés.»

Suposem que en el vagó-restaurant no menja-rien tots dos en un mateix plat.

Tenen tant diferent el paladar!... A l'un li agrada la escudella barrejada, i a l'altre el caldo de la reina!

Lo del monument als Herois de Tarragona

La dama de Estropajcsa. — Deixin-me'l per a mi!... Ja me'n cuidaré jo de tallar-li!

Batallades de tot arreu

COSTA

Eyoquem el nom del gran home, del mestre, an aquesta ocasió, que serà com un petit homenatge ofrenat al gran entre els grans.

Joaquim Costa. Quantes coses somniades i no realitzades per la carronya servil dels casaquistes

Joaquim Costa

i dels que no ho són, recorda aquesta nom digne d'ésser elevat a la més alta categoria.

L'aniversari de la mort d'En Costa ha passat gairebé desapercbut, com no podia menys de succeir. No són homes com ell, immensament grans, fàcils de recordar per aquells que fins ço petit espanta.

Però en justa compensació d'aquest oblid, unes vegades causat per l'ignorància, altres per la felloonia, hi ha el record format per aquells que no han duptat en deixar escrit en la llosa que tanca llurs restes mortals, la ferma convicció de que fou un Mesies.

No fou altra cosa. Ell no vingué a dir-nos de quina manera és fa la guerra, ell digué de quina manera es viu en pau; ell no digué la manera d'agabellar diner, grans sumes per ésser malmesses pels paràsits; ell digué de fer múltiple la riquesa, d'engruixir-la, de fer-la de tots; ell no ens parlà de democratitzacions; ell ens parlà d'una nova democràcia; ell no ens parlà de reformar la llei; ell ens portà una llei nova.

Llei nova. Heu's aquí an En Costa. Tot ell fet vida d'aquella nova llei que volia per al poble que l'havia vist nàixer i que l'hauria portat a la regeneració.

Poca cosa o res de ço que ell deia s'ha fet. Cap hi ha hagut que verament hagi seguit el camí que la seva clarividència deixà trassat. Era massa aspre.

Calia per a portar avant llurs projectes, tota la seva fortalesa, la seva fortalesa indomable dominadora.

Calia tota l'amplesa de sentiments, tot l'immens amor que dins d'ell, el Gran Costa, servava, per assolir el triomf d'un ideal tan immens.

Ell morí. I avui, quan el recordem, al veure l'estat de compasió a que ha arribat allò que ell hauria volgut veure florent, ple d'ufana, sols sabem tindre una llàgrima de despit per no haver sapigut ésser dignes d'ell, aconhortant-nos tan sols el capir que pots quiscún dia sigui ell qui guí als nous esperits pels camins de renovació que deixà assenyalats.

ITALIA

Les grosses dificultats per a proveir de ministeri an aquest país, demostra que ço mateix allí que aquí cada dia es fa més difícil l'art de governar els pobles.

Els noms de Giolitti, Tittoni i Facta han sigut barrejats constantment no arribant mai a un acord definitiu.

Primerament, es donava per descomptada la Presidència de Tittoni, degut a la seva convivència amb les diferents forces que componen la cambra popular i sobretot, pel seu gran prestigi, adquirit durant una llarga i brillant carrera diplomàtica.

Però tampoc aquesta solució semblà prou del grat de tothom i aleshores es pensà encarregar el poder a M. Luigi Facta, qui governaria amb una ampla concentració de totes les forces constitucionals.

Facta, després d'haver consultat llargament a tots els representants dels diferents grups, donà per segur la prompte constitució del ministeri.

Si això fos cert, a M. Tittoni li fora designada la Presidència de la Delegació que representaria al seu país a la Conferència de Gènova. Es el més indicat per llurs grans coneixements dels assum-

Tittoni

tes internacionals, car la major part del temps l'ha passat d'embaxador d'Itàlia a Viena i París, unint an això una gran tolerància, cosa que's necessita en alt grau.

Resumint, no hi ha dubte que els interessats procuraran que la situació difícil creada per la crisi no's perllongui. Lo que no podran evitar és que's repeteixi el «xut» per part de les oposicions.

RUSSIA

De totes les nacions que han de concórrer a la Conferència que per assenyalar de quiscuna manera seguiran anomenant de Gènova, la que crida més les atencions és Rússia.

No ja per la seva situació força especial davant el reste d'Europa, sinó per les particulars característiques que en si presenta, Rússia és la que's deu tindre més en compte.

En les demés nacions la desició d'assistència o no assistència a la Conferència i així mateix els homes que a ella deuen representar-la, són coses que les desideixen quatre senyors que fan i desfan.

A Rússia és completament distint. Ho demostra el fet de que, tot i haver sigut assegurat més de una vegada que Lenin representaria al poble rus a la Conferència, aquest s'oposa a que llur més alt representant els deixi.

Els han dit: nosaltres no podem pas tindre en compte l'invitació a la Conferència de Gènova adreçada per els ministres i reis del capitalisme internacional a Vladimir Illitch (Lenin) nostre fidel realitzador de les grans conquestes proletàries.

Nosaltres demanem calurosament al Comitè central executiu pan-rus, que digui a sos amics que si voien veure a Lenin, oir son paternal concell, que vingui a Moscou, el camí és obert.

Això demostra que el poble governa quelcom i que les coses no es fan així com així.

Fora curiós que les potències, davant d'aquest impediment, decidissin reunir-se a Moscou.

Res tindria d'estrany. Al pas que anem, probable és que la ditxosa Conferència tingui lloc a la Patagònia.

El cridament fet per les ànimes grans davant l'espectacle dels ossos de la fa.n russa, ha sigut atès. El nostre poble ha sapigut posar-se an el lloc que les circumstàncies l'hi ordenaven.

Però no podia mancar-li el ball benèfic, la caritat amb música.

Nosaltres no compremem com aquells que tot rient creuen aixugar llàgrimes, en mig del desgrecig d'un vals no han sentit el crit ferèstec d'un famèlic moribund.

LANDRU

Malgrat i haver resultat a última hora que el President de la República veina faria us de l'otorgament de gràcia en vers Landru, an aquest l'hi fou separada la testa per l'instrument fill de la revolta.

Si en el crim es pot ésser gran, Landru ho ha sigut. Ell ha tingut gestes verament majestuosos davant d'aquells que l'acusaven. Fins quiscuna volta s'hauria pogut creure que altra cosa no era que un acusador.

Ell, Landru, segons han dit els comunicats, ha mantingut la seva serenitat fins l'últim moment. Més que per un crim vulgar se l'hauria cregut martre de una idea.

I aneu a sapiguer si en tot el procés d'aquest home condemnat a l'última pena pels tribunals francesos no hi ha hagut quelcom de martirologi.

El fet de que la seva culpabilitat no ha sigut concretament probada, és ben palès. Per tan, en el cas d'ésser certa l'innocència per ell tantes vegades proclamada, que més martiri que veure's tractat com el més vulgar dels criminals?

Cert que hi han hagut un grapat de coses que pel fet de no haver pogut ésser clarament explicades han fet créixer el convenciment del seu comportament criminal. Però en canvi n'hi han hagut d'altres que han palesat a Landru un home incapaç de cometre els esgarrafosos fets, causa de la seva mort.

Landru

Davant d'aquestes incerteses haver-lo condemnat a mort no deixa de constituir una temeritat car és una d'aquelles coses que no tenen esmena possible.

Ultimament, M. de Moro-Giafferi, rebé a un redactor de *Petit Journal*, qui l'hi indicà l'existència en el Canadà d'una dama anomenada Héon a la que's creu una de les presuntes víctimes del terrible Landru.

Resultarà cert? Val més que no. El suplici de aquells que l'han fet morir fora terrible. Però potser aleshores es donarien compte de que, fins en el cas més greu, l'home no pot decidir sobre la vida de cap d'altre.

SOCIALS

Sembla que de mica en mica la presó quedarà buida de presos governatius sino és el cas de tants en surten tants en entren.

Diuen que el governador te el propòsit de donarls-hi la llibertat per tandes mesals.

Aquesta tàctica no la compremem. Si per endavant se sap que han d'ésser posats en llibertat, perquè fer pendre tanda? No sembla sino que abans hagin de fer lloc als altres.

Cinquanta quatre obrers que anaven a cercar feina a França han sigut detinguts a Port-Bou i retornats a llurs respectives procedències.

Ara resulta que tot bon patriota, a més de donar la sang i els pocs cabals que tingui a l'Estat, quan no tingui feina haurà de morir-se de fam per no abandonar la pàtria.

Potser aquesta mida obeeix a una nova legislació social. Qui sab si d'avui endavant el govern cuidarà de mantindre a tots els desfeinats.

De no ésser així, nosaltres aconsellariem a aquests cinquanta quatre obrers, que's dirigeixin a Madrid.

Molt serà que en un dels nombrosos caus ministerials no hi puguin passar quatre hores al dia encar que sigui sense fer res.

PER FI?

Mentres nosaltres celebravem irònicament els mals de cap del quefe superior de policia, ell es fregava les mans de content. Per fi tenia al seu poder a aquells per qui tantes se n'ha hagut de sentir.

Quan ja quasi tothom hi desconfiava, el govern alemany consentí l'extradició dels complicats en l'assassinat d'En Dato. Això és cosa que fins al quefe superior devia deixar sorprès.

Ara si que podrà cantar triomf i passejar la seva mirada orgullosa per damunt de tots els maldients.

No obstant, el seu triomf val poca cosa. Després de tantes trabetes com li han fet els que ara són llurs presoners, la cosa no té importància.

I encara més. Es donen cassos tan inexplicables en aquesta nostra pecadora vida, que no trobariem res d'estrany que tot d'una els que creien a Madrid guardats amb pany i clau, no haguessin

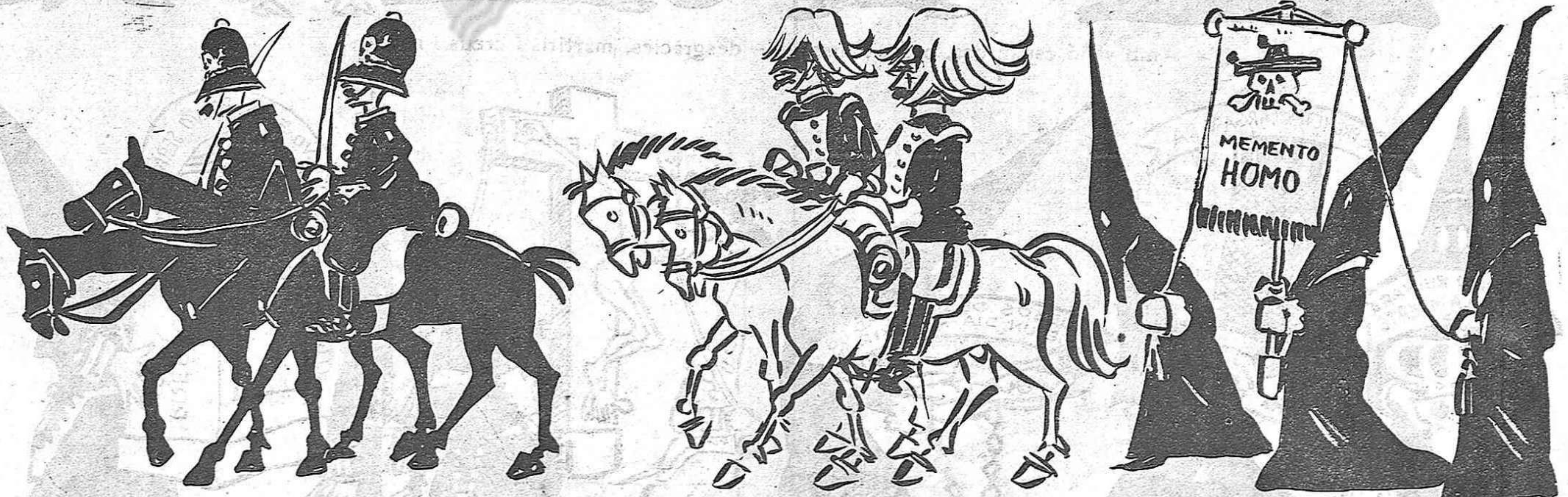

Nicolau i la seva muller

sortit d'Alemanya o també que dintre de poc resulti que ni ell és En Nicolau ni ella hagi esta mai la famosa dona seva.

Hi estem tan acostumats!

Dimecres de Cendra

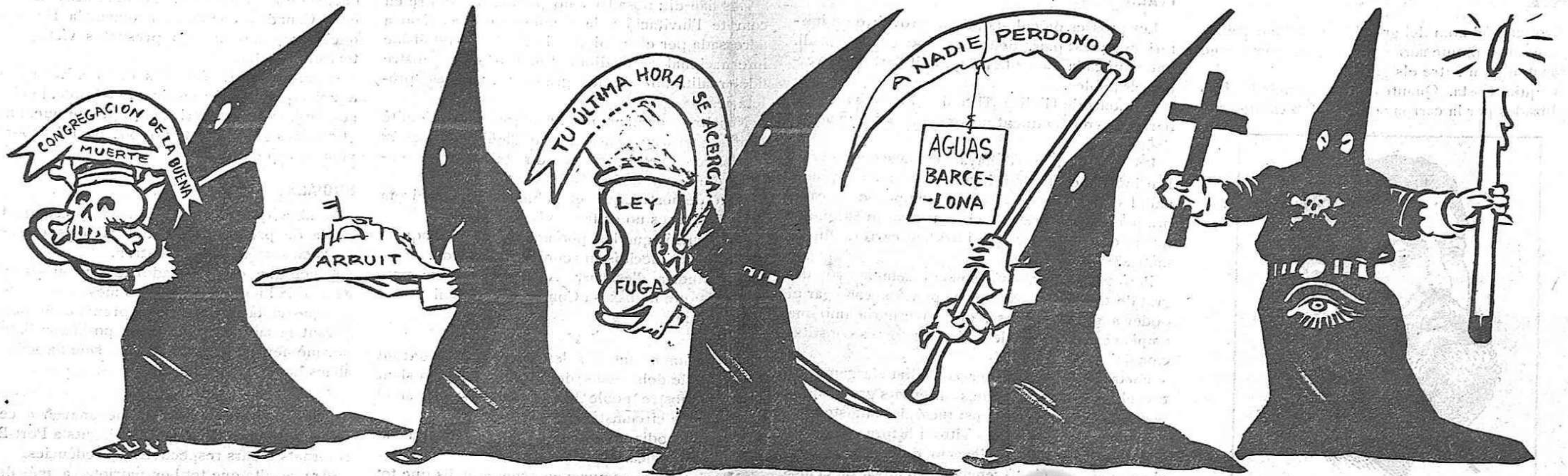

A l'Espanya negra, lliure i gran nació—cada any per Quaresma surt la processó.

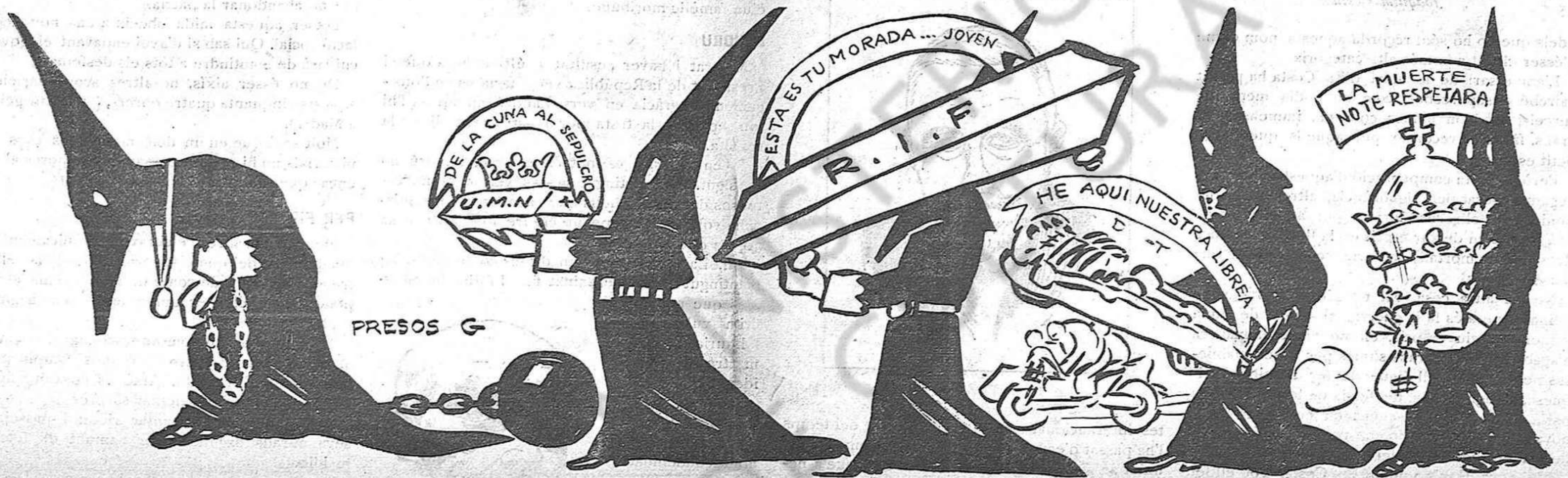
(Continua a la pàgina següent)

Dimecres de Cendra

(Continuació—Vegi's la pàgina anterior)

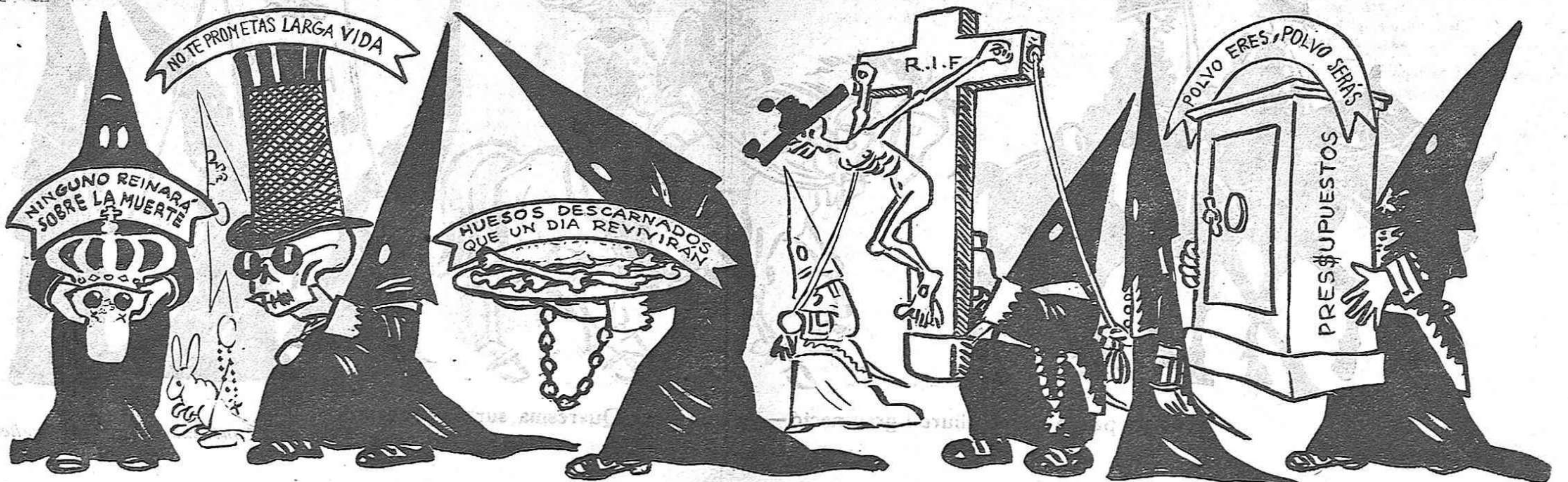
Van les cucurelles sèries i formals—recordant als homes que tots som mortals.

Mòmies, calaveres, òssos i grilllets— a la gent poruga sol donar calfrets

A mb visió espantosa, passen ensopits— desgràcies, martiris i creus i neguits.

Fins que'l poble exclama, veient tal dissort:— «Oh, grans déus, lliureu-nos d'una mala mort!»